

„Omul este rodul educației pe care o primește”

Helvetius

Repere

Grupul Școlar Economic Administrativ “Dimitrie Cantemir” – Suceava

Numărul 5, ediție nouă, anul 2003

Grupul Școlar Economic Administrativ “Dimitrie Cantemir” – Suceava

Repere

Numărul 5, ediție nouă, anul 2003

Colectivul redactional:

Profesorii:

Georgeta Straton

Florentina Morosan

Elevii:

Cristina Vasui, XI B

Roxana Grigorian XI B

Ruxandra Chiaburu, X B

Roxana Gradinaru, IX E

Radu Bocancea, X H

Coordonator: prof. Cristina Dranca

Tehnoredactare computerizata: ing. Mihai Petriuc

Corectura: prof. Fabiola Iacobescu

Mulumim Directiunii liceului, Consiliului elevilor pentru sprijinul acordat.

"Aș dori ca liceul nostru să devină o unitate de învățământ modernă cu deschidere europeană"

1. Domnule Director, pentru că sunteți de puțin timp director și poate că încă nu vă cunosc elevii, vă rugăm să ne răspundeți la întrebarea „Cine este domnul director Corneliu Romașcu?”

Această întrebare o consider foarte grea. Un răspuns complet ar presupune o foarte bună cunoaștere de sine bazată pe capacitatea de a deosebi, permanent, **ceea ce sunt și ceea ce aș dori să fiu**. De aceea, pentru a nu complica lucrurile, voi prezenta doar câteva repere biografice. M-am născut în orașul Dorohoi, județul Botoșani. Am absolvit Liceul din Siret și am urmat cursurile Facultății de matematică din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași. La absolvirea facultății am ocupat, prin repartitie guvernamentală, postul de profesor de matematică de la Liceul nr. 2 din Suceava. Am susținut și am promovat toate gradele didactice specifice învățământului preuniversitar. Ulterior, am ocupat, prin concurs, funcția de inspector școlar de specialitate matematică de la Inspectoratul Școlar al județului Suceava, până la data de 05.09.2002. În momentul de față, sunt numit, tot prin concurs, director al Liceului Economic „Dimitrie Cantemir”. Știu că funcțiile sunt trecătoare, dar calitatea de profesor doresc să o păstrez toată viața. Spun asta deoarece îmi place să predau matematica la clasă și mă străduiesc s-o fac cât mai accesibilă elevilor mei.

2. Una din întrebările frecvente adresate domnilor profesori este: „Ce va făcut să alegeți această meserie?”. Ați putea să răspundeți și dumneavoastră la această întrebare?

Am ales Facultatea de matematică deoarece îmi plăcea matematica, o înțelegeam cu ușurință și mai ales faptul că puteam reuși la această facultate fără un efort deosebit. Mai departe totul a decurs de la sine.

3. Credeți că meseria de profesor are mai multe avantaje decât dezavantaje? Care credeți că ar fi aceste avantaje și dezavantaje?

Orice meserie are avantajele și dezavantajele ei. Important este din ce perspectivă privești lucrurile. Din punct de vedere material sunt mult mai multe dezavantaje decât avantaje. Acestea, cu siguranță, vă sunt cunoscute din presă. Dacă îți iubești meseria atunci poți trece mai ușor peste dezavantajele de ordin material și vei găsi satisfacții foarte mari în reușitele elevilor tăi. Desfășurându-ți activitatea în mijlocul tinerilor, poți împrumuta de la aceștia vivacitatea, spontaneitatea, bucuria de a trăi clipa, etc. Iată doar câteva din avantaje. Toate acestea te pot ajuta foarte mult să depășești momentele grele pe care le întâlnești în viață. Pentru unii profesori, activitatea la catedră este un refugiu de care se desprind cu foarte multă greutate. După cum vedeți, ca să-ți placă meseria de dascăl trebuie să nu te atragă, prea mult, partea materială a vieții.

4. Revenind la funcția pe care o ocupați, cea de director, ce planuri de viitor aveți pentru liceul nostru? Vă gândiți la niște schimbări majore?

Aș dori ca liceul nostru să devină o unitate de învățământ modernă cu deschidere europeană. Deschiderea europeană presupune atât o bază materială adecvată cât și o atitudine corespunzătoare din partea cadrelor didactice și a elevilor. De aceea, schimbările vor viza cele 2 direcții: modernizarea bazei materiale și eliberarea actului didactic de menatilități învechite, idei preconcepute, etc.; adică tot ce este străin de o educație liber acceptată de cei 2 actori principali: profesorul și elevul. Aceasta este o schimbare cu adevărat majoră în viața școlii noastre și pentru a o putea realiza este nevoie de un anumit timp. Trebuie să mai precizez că în momentul de față liceul nostru urmează să stabilească legături de parteneriat cu licee similare din Uniunea Europeană.

5. Cum puteți prezenta, din perspectiva directorului și a profesorului, situația din liceul economic, în special cea legată de elevi? Ce părere aveți de atitudinea pe care o au aceștia față de școală? Credeți că s-ar putea schimba cumva modul lor de gândire?

Referitor la atitudinea elevilor față de școală, situația nu mi se pare atât de alarmantă pe cât auziseam în anii trecuți. Am convingerea că majoritatea elevilor au o atitudine pozitivă față de școală. Există, totuși, câteva probleme: fumatul și consumul de alcool; absențele nemotivate de la ore; rezultatele slabe la învățătură; abateri disciplinare; grija față de bunurile materiale ale școlii. M-aș bucura ca elevii, în special Consiliul Elevilor, împreună cu profesorii și conducerea școlii să aibă inițiative concrete pentru a diminua problemele de mai sus.

6. Dincolo de orice funcție pe care ați putea-o ocupa sunteți om. Care este cea mai mare realizare a dv. ca individ în societate?

Dacă dăm la o parte realizările profesionale și ne rezumăm doar la calitatea de membru în societate, atunci, fără îndoială, cea mai mare realizare o constituie cei 2 copii gemeni ai mei (desigur că nu este numai meritul meu ci și al soției mele și nu, în ultimul rând, al copiilor). Laura este absolventă a Facultății de Studii Economice în Limba Engleză și urmează în prezent cursuri în cadrul unui masterat organizat de Facultatea de Teologie Ortodoxă din București.

7. Ce sfaturi ați vrea să dați colegilor dv., domnilor profesori, cu privire la atitudinea față de elevi?

Sfaturile se dau numai la cerere. În relația cu elevii i-aș ruga pe colegii mei să-i considere pe elevi partenerii lor în actul educațional.

8. Ce sfaturi ați dori să dați elevilor dv. și ce așteptați de la ei?

Elevilor le-aș recomanda să colaboreze mai mult cu profesorii lor și cu direcțiunea pentru a putea rezolva toate problemele care apar în cadrul școlii. Aștept de la elevi să contribuie, prin toată activitatea lor, la ridicarea prestigiului școlii.

Vă mulțumesc!

Interviu realizat de eleva Văsui Cristina- Mihaela, cl.a XI-aB

I. Eminesciana

Orice pământ întors în pământ este un amestec de oase și de vise, de biata carne abolită cu marile-i râvne cu tot, de ceva care a fost cu ceva ce nu mai poate fi. Între ce a fost Eminescu și veacul lui de glorie și de țărână stă ultimul lui chip, masca lui funerară, chipul acela coborât de pe o cruce nevăzută, flămând și însetat, imaculat și totodată izbăvit de suferința unei soarte.

A fost un om care greu se dădea pe mâna cuiva și care, pe de altă parte, din inaptitudine pentru orice compromis, și-a făcut destul de mulți dușmani. De ce nu l-am iubi pentru tot ce a fost în toată ființa lui din care o parte era pieritoare și supusă pătimirii? Dacă ar fi știut că nu l-am trădat, că nu ne-am înfrățit cu vrășmașul neamului său și al nostru, că am păstrat ceva din neîndurarea lui inocentă, din care nădejde a lui a început să-i lipsească om după om, luptă după luptă. Cine n-a știut, în acest ceas, să sărute în gând, plângând, fruntea măștii lui funerară a lipsit de la sărbătoarea veacului său.

Acest mort frumos cu ochii vii – care este trezirea la ființă, starea de început de viață pământescă – se face prima oară auzit – căci mai înainte el fusese văzut numai, dorit și contemplat, se face, așadar, prima oară auzit păstrând și distanța încă rece și abisală. Mărturisindu-și originile aproape că se justifică și este și un pic de mâhnire în tot ce spune. Este și o nostalgie dacă nu și o vagă umbră de reproș. Dorința de mărturisire – care încă este a spiritului și așa va rămâne până la sfârșit – precum și chemarea pe care o adresează iubirii nu-l poate face să uite că „cerul este tatăl său și mumă îi e marea”, că a coborât cu al său senin și s-a născut din ape.

Dacă Eminescu ne-ar fi lăsat numai armoniile lui sublime, am fi putut intra într-un „somm dulce”. Dar, Eminescu ne-a lăsat și disperarea lui întregă și ne-a făcut moștenitorii ei, în eternitate. De această boală a Eminescului nu ne putem vindeca, nu ne putem lupta, oricât de „dură” ar fi să fie cândva, peste veacuri, existența noastră românească.

Și acum e clipa de răscruce când trebuie să ne întrebăm ce facem, relegăm întreaga suferință și întreaga disperare a Eminescului, iar noi trecem senini mai departe, dincolo de el. Fie și slăvindu-l, în acest ceas comemorativ. Să avem oare trebuință numai de armoniile lui, ca să putem intra împăcați într-un „somm dulce”?

Legământ (lui Mihai Eminescu)

Știu: cândva la miez de noapte

Ori la răsărit de Soare

Stinge-mi-s-ar ochii mie

Tot deasupra cărții sale.

Am s-ajung atunce, poate,

La mijlocul ei aproape.

Ci să nu închideți cartea

Ca pe recile-mi ploape.

S-o lăsați așa deschisă

Ca băiatul meu și fata

Să citească mai departe

Ce n-a dovedit nici tata.

Iar de n-au s-auză dânșii

Al străvechei slave bucium

Așezați-mi-o ca pernă

Cu toți codrii ei în zbucium.

(Grigore Vieru)

Inscripție pe amfora lui

Pășiți încet cu grijă tăcută, feții mei,

Să nu-i călcați nici umbra, nici florile de tei

Cel mai chemat s-aline din toți, și cel mai teafăr

Și-a înmuiat condeiul de-a dreptul în luceafăr.

Dragă Eminescu,

Mereu ai fost și vei fi considerat nemuritor în inimile și mințile noastre, un suflet nepereche, care ai cântat în versurile tale, alături de frumusețile naturii, istoria poporului nostru, iubirea și ai valorificat, în mod strălucit, poeziile răscolitoare, armonioase, extraordinar de frumos întrupate, o operă de proporții monumentale, care este o comoară de unică, de înaltă simțire și grai românesc.

Poeziile tale mă sensibilizează ori de câte ori le citesc și încerc să le înțeleg, să le pătrund, să simt ce tu simțea în timp ce scriai. Prin versurile tale scrise cu atâta simțire, dor, pasiune, dragoste ai încercat să te remarci și ai reușit, dar și să redai puterea evocatoare a limbii române, capacitatea ei de a picta imaginea lumii, să construiască un univers de o vibrație inconfundabilă.

M-am adresat ție, ca unui prieten, și ți-am spus, deși știai, ce înseamnă creația ta și îți mulțumesc din toată inima pentru că ne-ai lăsat un adevărat tezaur de limbă românească. Îți mulțumesc ție, cel ce ești un geniu al literaturii române și universale, cale pe care, cu dragoste și respect îl numim „poetul nostru nepereche”, „Lucefărul” poeziei noastre din toate timpurile.

Cu mulțumiri eterne,
O oarecare pasionată cititoare a poeziilor tale, **Coșman Ligia**

Nu știi de tine

Azi, mă-nchid în cochilia-mi
Și ochiul mi se scurge,
Condeii iar îmi frânge
Gândirea-mi încâlcită.

Aș smulge din năuntru-mi
O rimă mult dorită,
Dar eu de unde, doru-mi
Să-l fac să joace prea frumos?

Există vreun cuvânt
Ce pot să-l pun cunună
Pe creștetu-ți zdrobit,
Pe haru-ți dezgolit...?

Ce doruri mă cuprind...
Și jalea-mi de mult moartă
Mai plânge printre plopi
Iubirea-ți neîmplinită.

Ecoul tău mă poartă
În lumea-ți neînțeleasă
Și gându-mi se mânănește...
Aș vrea să-ți fiu mireasă!

Dar eu?
Prea șters îmi este chipul
Și mâna-mi n-are viață,
Și ochiul meu nu vede...

Tu, înger și demon...
Tu, înger și om...
N-am vis, nici pală ardoare
Să merit cuvântu-ți să scriu.

Oare, câte nopți cu lună ai iubit,
Amor fără speranță?
Și te-ntrebai tu oare
Cum moartea poate să respire?

Nu știi nimic,
Și-mi este milă,
De mine și de ei
Cum nu-nțeleg de suflet,
Și de tine...

Cristina Văsui, clasa a XI-a B

Rugă către Eminescu

Acum, când sufletul ne moare
Răsai Lucefăr iar în zori
Și luminează noaptea noastră
A miilor de muritori.

Din somnul tău trezește-te, stăpâne,
Aruncă-ți ochii către noi
Să vezi o lume fără mâine
Să vezi cât suntem azi de goi

Coboară-te din nemurire
Și întrupează-te din ploi
Precum Iisus salva o omenire
Tu azi salvează-ne pe noi.
Căci lumea noastră ne condamnă
La un destin nefericit
Speranța astăzi e deșartă
Și visul e mereu neîmplinit.

Și dă-ne tu, stăpân al nopții,
Din strălucirea ta un strop
Cu el să ne-mbătăm de viață
Să ardem în al plâsmuirii foc.

Îndură-te de noi și lasă
Din locul tău să cad-o picătură
Pe coala ștearsă-a vieții noastre
Pătată cu amar și ură.
Și gura mută ne-o desface
Redă-ne dreptul de-a grai
Ne iartă, iartă înc-o dată
Învață-ne din nou ce-nseamnă a trăi.

Andreea Miron, clasa a XI-a B

SENTIMENTUL RELIGIOS ÎN POEZIA LUI EMINESCU

Poezia românească modernă și contemporană moștenește o bogată tradiție în ceea ce privește prezența sentimentului religios în literatură. La marele poet român Mihai Eminescu (1850-1889), opera a fost marcată de filosofia lui Kant, de pesimismul lui Schopenhauer și de cosmogoniile orientale. Deși nu-și manifestă, în mod declarat, apartenența la creștinismul militant, el a primit o educație religioasă de la părinții săi încă din copilărie, avea în familie câțiva călugări și era un cunoscător al bibliei și un cititor sârguincios al vechilor cărți și manuscrise bisericești. Sentimentul religios e prezent în cel puțin 5 din poeziile sale, și anume: „Rugăciune”, „Colinde”, „Învierea”, „Christ” și sonetul „Răsai asupra mea”.

Capodopera poeziei lui Eminescu rămâne vastul poem „Luceafărul”. Asupra acestui poem s-au făcut tot felul de exegeze care au scos la iveală cele două surse principale de inspirație: pe de o parte, un basm românesc cules și publicat de germanul Kunisch, pe de altă parte, mitul antic al lui Hyperion. Cercetători și critici literari mai recentți (George Călinescu, Zoe Dumitrescu Bușulenga, D. Murărescu) au descoperit și o a treia sursă de inspirație: „Evanghelia de la Ioan”, potrivit unei file de manuscris eminescian, pe care se află mai întâi titlul: „Legenda Luceafărului”, apoi transcrierea prologului din Evanghelia după Ioan: „La început era cuvântul” ... „Cuvântul s-a făcut trup”. Arhiepiscopul

Clujului Bartolomeu Anania, făcând o analiză teologică a textului eminescian, ajunge la concluzia că eroul poemului „Luceafărul” - Hyperion aparține lumii necreate și a participat efectiv la crearea universului:

Hyperion, ce din genuni
Răsai cu-o-ntregă lume

îi spune tatăl, în înțeles că el, Luceafărul, s-a născut nu odată cu lumea ci cu lumea după el. Tatăl are comuniune cu el:

Noi nu avem nici timp, nici loc
Și nu cunoaștem moarte.

Astfel, Hyperion are atributele logosului, el era de față în „ziua cea dintâi”, când „izvorau lumine” iar acum este ipostaziat într-un astru vizibil cu scopul de a lumina lumea. Dorința lui de a deveni muritor nu este răzvrătire ci rugămintea unui fiu tulburat către un tată înțelep. Refuzul tatălui îl înțelegem ca pe o „neputință” a Atotputernicului, ca din creator să devină creatură: fiind de aceeași ființă cu tatăl, Hyperion – cuvântul e părtaș la aceleași condiții existențiale.

Mântuitorul în Grădina Ghetsimani își roagă părintele ca, „dacă este cu putință” să nu fie nevoiți să bea paharul crucii, dar în același timp el să știe că aceasta „nu e cu putință”, că evitarea crucii ar însemna negarea însăși a menirii lui de Dumnezeu întrupat, astfel își pune propria voință în acord cu voința tatălui. Aceeași situație este și în poemul lui Eminescu. Tatăl (e prezent prin voce) îi spune fiului tulburat că este în stare să-i dea orice de pe lume „dar moarte nu se poate”. Cuvântul nu poate să nu existe. În poem ultima treaptă a reinițierii lui în propria sa condiție a existenței este cind redevine un iluminat și se întoarce în locul menirii sale.

Prof. preot Mitu Pascal

Repere socio-culturale

De n-ar lipsi poetul. ETERN

Există în munți un copac
Sortit cel dintâi diminețile
Să-ntâmpine soarele. Poate-i
Un brad cu ace argintii, sau
Un fag cu frunziș acrișor, poate
E ulmul, palidul cavaler al
esențelor
Sau poate...
... poate-i Eminescu.

Există în cer o stea,
Care strălucește cu
Convingerea cu care
Răsăritul de soare trezește

Arborii din somn. Poate-i

Pe lângă plopii fără soț

Pe lângă plopii fără soț
Trec anii, cu încetul
Și ei ar fi aproape toți
De n-ar lipsi Poetul.

El nu a fost nici când era
Doar trecătoare copii
Împrejmuiau absența sa
Și fără soț – toți plopii.
La locul lor toți plopii sunt,
Foșnind cu tot fișcul,
Dar n-au nici sens și nici cuvânt,
Lipsește Eminescu.

Și primăvara-i are-n stoc
Și-i numără întruna,
Dar îi aduc doar nenoroc
Și nu-i foșnește luna.
De-o sută și ceva de ani
El vine-adus de șoapte,
Din Ipotești spre Botoșani
În fiecare noapte.

Mai bine-aici să nu-i vedeți,
Sunt niște plute oarbe,
Numai poeții din poezi
În cer îi reabsoarbe.

... Așa suntem și noi cu toți
Destinul ne arată
Plopi singuratici fără soț
Cu toții niciodată.

Mereuță Victoria, cl. a IX-a B

Un corp ceresc, sau poate
E sufletul pustiu al unui sihastru;
Sau poate-i spiritul lui Eminescu.

Există în amonte un râu
Ce sapă-n stâncă zi de zi,
E limpede, albastru și involburat.
E unic adăpost al sufletelor
rătăcite.

Poate-i vraja unui spirit al
muntelui
Poate e zbuciumul unui visător
Sau poate...
... poate sunt lacrimile lui
Eminescu.

Ciuc Gabriela, cl. a X-a F

Eminescu

Eminescu e răsăritul de soare,
Crescând umbra unui înger nevinovat,
E apusul unei lacrimi amare
Ce în pustiu de vise mereu s-a vărsat.
El este marea cu val fără maluri
Sau doar visul ce trăiește-n etern,
E agonie și ceață, în ceață-altaruri
De dragoste sumbră cu chipul inert.

Ai spart a timpului uitare
Și te-ai ferit de praful lui
Acum clădești în noi putere
Dar și plăcerea visului.

Și când mizeria ne-absoarbe,
Iar nedreptatea ne-a și frânt,
Noi te simțim de tot aproape
Acum când versurile-ți plâng.

Mereuță Victoria, cl. a IX-a B

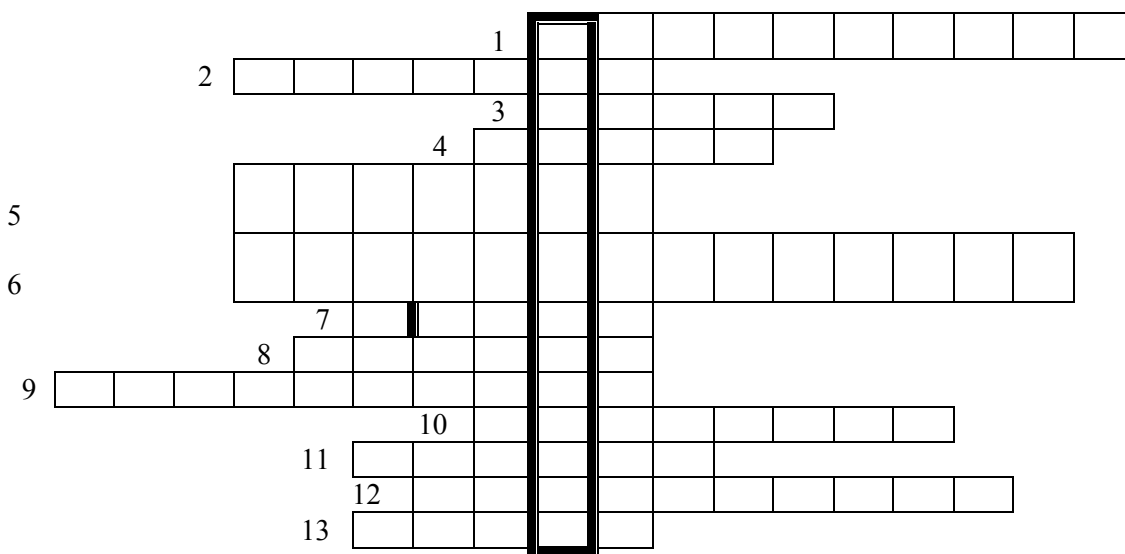
Repere socio-culturale

Frânturi de gânduri despre Eminescu

- Sunt prea mică să vorbesc despre Eminescu. Totul în jur amintește de Eminescu. Natura întreagă îi strigă numele și ecoul naște versuri.
- Grăbiți, contemporanii n-au avut timp să descopere poetul ce pășea tăcut, gânditor printre ei.
- În fiecare din noi e o părticică de Eminescu.
- În timpurile îndepărtate, privighetorilor li se scoteau ochii pentru ca graiul lor să fie mai dulce. Poate că și versul de iubire eminescian s-a născut din prea multă suferință.
- Pe rafturile bibliotecilor noastre stau CD-uri, dischete de calculator... Mai există și versuri de Eminescu?
- Va trece mult timp până să mai aveți unul ca el. Până atunci, păstrați-i amintirea cu sfințenie.

Matei Emilia, cl. a XI-a F

Rebus

1. Stare de spirit caracteristică persoanelor romantice.
2. Poem ce poartă ca titlu numele celei de a treia zodii din horoscop.
3. Poezie dedicată unui erou din Carpați care a luptat pentru eliberarea Ardealului din mâinile asupritorilor.
4. Consemnare a mitului erotic despre zburător.
5. Oraș european ale cărui străzi sunt înlocuite de canale de ape.
6. Floarea de nu-mă-uita, în limbaj poetic.
7. Chemarea poetică a celei mai dragi ființe.
8. Cea dintâi ediție, apărută la 21 decembrie 1883 sub îngrijirea marelui om de cultură Titu Maiorescu.
9. Titlul unei poezii definind elogiul adus ținutului nordic românesc.
10. Prima poezie în popular semnată de acest autor.
11. Celebră poezie cu forma fixă.
12. Stea care apare prima pe cer și dispare ultima.
13. Cunoscută poezie erotică și descriptivă.

Vertical: Născut la 15 ianuarie 1850, poet, prozator, dramaturg și publicist din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, „Luceafărul” poeziei românești.

Pași în trecut ...

GEORGE SIDOROVICI, scriitor bucovinean

George Sidorovici rămâne în memoria colectivă ca mentor al scriitorilor bucovineni, având, înainte de toate, valoarea unui simbol al dăruirii și consecvenței. Sensibilitatea lui deosebită, filtrată printr-o vastă lectură, l-a determinat să creadă în valoarea scriitorilor Țării de Sus, pe care i-a susținut și admirat: „Dăruia cu o generozitate absolută ideii, convingeri, credințe, iluzii și, mai ales, iradia un anumit climat, o senzație de stare activă și de comunicare, un murmur proaspăt de efervescență”. (Mihail Iordache, „Pagini Bucovinene”, nr. 12, dec. 1982).

Entuziasmul și candoarea de copil care îl caracterizau, curajul de a înfrunta vremurile, i-au hărăzit un destin zbuciumat. A cunoscut, pentru convingerile sale, închisorile comuniste, persecuția politică, avaturile materiale create de confiscarea bunurilor, dar nimic din toate acestea nu i-au umbrit altruismul. Despre scriitorul George Sidorovici au exprimat critici pertinente Vasile Andru, Nicolae Turtureanu, Constantin Blănaru și, mai ales, Mihail Iordache, care l-a caracterizat ca un reprezentant al etosului românesc. „La mulți scriitori din Bucovina (George Sidorovici, Platon Pardău, Dragoș Vicol, Ion Țugui) fantasticul invadează realul, îl dislocă sau i se suprapune. Acest tip de proză comunică direct sau mediat cu fabulosul folcloric. Se instituie astfel, în interiorul spațiului bucovinean real, geografii noi de factură legendară, paradisiacă sau infernală” (M. Iordache, „Pagini Bucovinene”, nr. 5, mai 1983).

Proza de factură fantastică din volumele „Vulpile” și „Pădurea de dincolo” (Editura Junimea, Iași, 1970, 1974) este aceea a unui timp fabulos, cu întâmplări și eroi pe măsură, cu existențe ciudate venind din mit și din poveste, în care predominante rămân enigmele, ciudățeniile și neînțeleșurile. Înseși titlurile povestirilor sale spun totul despre universul prozei pe care a cultivat-o: „Călăreți din vechime”, „Dalbul pribeag”, „Rezemat de năluci”, „Pădurea de dincolo”. Scenariile confruntărilor sunt legate direct și profund de natură, tradiții, obiceiuri, rituri practicate de vraci și vrăjitoare sau finalizate prin intermediul altor „personaje” ca vulpița și taurul. Practicile magice emană o atmosferă fantastică.

Proza, în ansamblu, este o parabolă a luptei omului și a rezistenței lui față de puterile distrugătoare. Eroul apare ca o ființă tragică, căruia i se relevă efemeritatea și slăbiciunea prin raportare la ordinea cosmică; omului nu îi mai rămâne decât să înfrunte moartea și să existe prin iubire. Fără excepție, moartea și iubirea sunt temele care apar în toate prozele lui George Sidorovici.

O altă soluție de a supraviețui este rezistența omului prin artă: „Poveștile aveau o putere a lor, mistuitoare, dincolo de cuvinte. Odată spuse, dădeau buzna în noaptea de afară... Făceau de strajă, cu făpturile lor aprinse și nimic nu se apropia de noi”. Criticul Mihail Iordache subliniază că proza lui G. Sidorovici „ne relevă un artist superior, stăpân pe mijloacele narațiunii, stilist dintr-o convingere absolută în puterea covârșitoare a cuvântului”; „Înalte și aeriene, cuvintele se roteau prin odaie, desprinse de noi, ca niște păsări înspăimântate. Aveau o forță a lor, erau amețite de o nebunie ascunsă”.

Deși a scris puțin, prin valoarea și densitatea operei sale, George Sidorovici reprezintă o direcție a prozei fantastice și ar merita să figureze într-o antologie a prozei fantastice românești.

Prof. Georgeta Straton

*Tinerii sunt mai apți să inventeze decât să judece, să execute,
decât să dea sfaturi.*

Mai potrivii pentru proiecte noi decât pentru o muncă ordonată

La ce te gândești când vezi pentru prima dată un tânăr? La încrederea lui neclintită în viață, sau la o inerție totală, direct proporțională cu gravitația? Și cum fizica constituie o dilemă pentru mulți elevi, așa și acest adolescent neînțeles, sau pe care credeți că îl cunoașteți atât de bine, căruia îi dați definiții și încercați să îi explicați stările, constituie o mare problemă pentru voi. Întrebarea care se pune de cele mai multe ori este: „A cui este vina?”. A adolescentului, care încearcă să dezlege lanțurile atât de multe și atât de bine legate, sau a adulților, care nu se mai satură în a pune interdicții? Probabil a nici uneia dintre părți, probabil adevărul se află, ca de obicei, undeva la mijloc.

A încerca să îți explici fiecare acțiune sau mod de a se comporta, a dori să le transmiți experiența ta de viață și nu a-i lăsa să și-o câștige, a le limita orizonturile „că doar nimic nu crește în copac”, a le îngădi libertatea atât de râvnită, sunt doar câteva dintre problemele „oamenilor mari”.

Dar iată că și acest adolescent se vrea „atotștiutor”, se vrea capabil să transforme visurile în realitate, sfaturile și certurile în laude, dar și acestea nu prea exagerate, ironiile colegilor în faimă, iubirea pierdută într-o victorie... Se vrea o mică vedetă în lumea sa, se vrea original, unic, iar școala, această școală care ar trebui să îl formeze, să îl educe, dar să îi lase propria-i personalitate să se dezvolte este, așa cum spunea Lubbock, „mormântul originalității”. Cert este că e mult mai ușor, atât de o parte, cât și de cealaltă, să judeci decât să înțelegi, să pedepsești decât să ierți. Noi ar trebui să ne gândim că vom ajunge adulți și vom simți nevoia să fim protectori, iar voi ar trebui să nu uitați niciodată că ați fost adolescenți, că ați avut vise, idealuri.

Iată de ce acest mult discutat conflict între generații nu este altceva decât incapacitatea de a ajunge la o cale de mijloc. Nu putem trăi doar în trecut și nici doar visând la viitor, căci atunci am uita să trăim prezentul. Chiar și o clipă aparent insignifiantă din acest prezent banal, care nu ne mulțumește niciodată, ne poate aduce fericirea, pentru că acest concept aparent ermetic și imposibil de atins se compune din lucruri mărunte. Martialis spunea: „Nu este lucru înțelept să spui: voi trăi! A trăi mâine este prea târziu. Trăiește astăzi!”.

Deci, înțelegerea, ca și capacitatea de a ne face înțeleși o găsim, asemenea fericirii în noi înșine.

Grigorean Roxana, cl. a XI-a B

Valoarea filosofiei

Sunt numeroși aceia care, sub influența științei sau a unei vieți destinate preocupărilor zilnice, se îndoiesc că filosofia este ceva mai mult decât o ocupație inocentă dar frivolă, o cercetare sfioasă a unor destinații subtile, niște controverse privind anumite subiecte intangibile. Această părere despre filosofie pare să rezulte, în mare parte, din falsele concepții despre problemele vitale și despre scopurile pe care tinde să le demonstreze filosofia. De exemplu: fizica – prin mijlocirea descoperirilor ei, este folosită de mulți oameni, care nu cunosc deloc această știință, ei reușind să o descopere prin acțiunile pe care le are aceasta asupra lor. Se știe însă că folosul practic al fizicii nu ține de filosofie. Dacă studiul ei are o oarecare valoare pentru alții decât pentru filosofi, aceasta se întâmplă indirect și numai prin influența ei asupra vieții celor care o studiază. Prin urmare, în această influență trebuie să căutăm, înainte de toate, valoarea filosofiei.

Ba mai mult, dacă nu vrem să eșuăm în tentativa noastră de a deține valoarea filosofiei, trebuie, mai întâi, să eliberăm spiritul nostru de prejudecățile dragi celor pe care îi numim, pe nedrept, oamenii „practici”. Aceștia sunt cei care nu recunosc decât trebuințele materiale, care știu că omul trebuie să-și hrănească corpul, dar care nu dau nimic pentru necesitatea de a-și hrăni spiritul. Dacă toată lumea ar fi bogată, dacă sărăcia și boala ar putea fi reduse cât mai mult posibil, ar rămâne multe de făcut pentru a forma o societate de valoare, chiar și în universul nostru, așa cum este el; bunurile spirituale sunt cel puțin la fel de importante ca bunurile materiale.

Valoarea filosofiei se plasează exclusiv printre bunurile spiritului și numai aceia pe care aceste bunuri nu-i lasă indiferenți pot înțelege că studiul filosofiei nu este o pierdere de timp. Filosofia, ca și celelalte discipline, are ca scop principal cunoașterea, dar o cunoaștere care conferă unitate și ordine ansamblului științelor și ea este rezultatul critic al fundamentelor pe care sunt înălțate convingerile noastre, prejudecățile noastre, credințele noastre.

În concluzie, filosofia merită să fie studiată nu pentru a găsi în ea răspunsuri precise la întrebările pe care le pune, deoarece răspunsurile precise nu pot fi, în general, cunoscute ca fiind conforme cu adevărul, ci, mai curând, pentru valoarea întrebărilor, deoarece aceste incertitudini largesc concepția noastră, îmbogățesc imaginația intelectuală și micșorează siguranța dogmatică ce închide spiritul față de orice speculație și care, datorită măreției lumii pe care o contemplă filosofia, spiritul nostru este și el înveșmântat cu mulțumire și devine astfel capabil să realizeze acea uniune cu universul, constituind astfel bunul suprem.

Țurcanu Magdalena, cl. a XII-a A

Fara titlu

ACTUL I

(Ea – o puștoaică derutată alături de un înger „cu aripile căzute”, are ochii încercănați și buzele livide. În scenă doar o canapea, o oglindă mare, în care ea se privește neîncetat și un birou vechi plin de cărți).

Îngerul: - Tu știi ce ceri? Ce ar fi viitorul fără trecut? Ce-ai fi tu fără gânduri, ce ar fi oamenii dacă de fiecare dată ar uita? Ce ar mai rămâne din viața lor? Doar iluzia unei clipe?

Ea: - Nici măcar viitor nu îndrăznesc să cer, nu vezi? Deși pe el mai pot să-l concep după chipul și asemănarea unei iluzii... Știi cum e... Toate deziluziile în trecut, toate iluziile în viitor... Problema? Nu cunoaștem nici una din ele.

Îngerul: - Dar prezentul?

Ea: - Poate pe el aș încerca să-l trăiesc dacă nu m-ar urmări mereu icoana pătată a trecutului sau cea fără forme a viitorului ... M-aș mulțumi și cu jocul stupid, alcătuit din fragmente de dramă și comedie adunate fără logică ...

Îngerul: - ?

Ea: - Nu te uita așa, și să nu crezi că pentru tine-i comedia. E pentru acela care stă mereu și privește dar nici nu știi bine care din ei. Și nu-l condamn, ba chiar îl înțeleg, dar știi ... Ar fi îndeajuns să râdă odată pentru fiecare și ar râde tot timpul ...

Îngerul: - Dar spune-mi, râsul tău unde s-a pierdut? De ce ochii îți rămân mereu triști?

Ea: - Dar ce e râsul meu? E insignifiant ... Nici nu se aude ... Fără putere ... Și cel mai grav, născut din durere ...

Îngerul: - Atunci fericirea? Pe ea unde o așezi în jocul tău?

Ea: - Fericirea? Spune-mi tu ce este fericirea. O ameliorare a durerii? Sau poate ceea ce e normal am învățat să numim din compătimire fericire? Ceea ce numim noi azi fericire e himeric ... Ne mulțumim uneori cu voluptăți fade, dar sufletul se adâncește și mai tare în neant.

Îngerul: - Asta ai învățat din nenorocitele alea de cărți pe care le-ai lăsat să-ți umple sufletul cu sofisme! Nu ai să culegi niciodată voluptăți privind la stele și gândindu-te mereu de ce nu ți-e dat să le atingi ...

Ea: - Știi de ce ... Pentru că aș fi dezamăgită să văd că nu sunt decât bucăți inerente de materie, pierdute și ele, ca noi toți în lumină. Am învățat să nu mai cred nici în stele...

Îngerul: - Oprește-te din visul care-ți cere prea multe ofrande și luptă!

Ea: - Să lupt? Cu cine aș putea să lupt? Aș putea începe cu un amărât de telefon care nu mai vrea să sune, aș putea continua cu mii de oameni din jurul meu, aș putea lupta și cu tine, dar, în final, aș ajunge tot la mine și m-aș lupta cu mine la infinit, fără să știu ce vreau să înlătur: mediocritatea sau tot ceea ce nu ține de ea.

Îngerul (ironic): - Lasă... Nici nu lupta... Ce rost mai are să lupți? Caută totul și trăiește ca o legumă...

Ea: - Nici măcar legumă nu mi-a fost dat să fiu...

Îngerul: - Pentru că ți-au fost date aceste gânduri care nu fac altceva decât să te distrugă? Lasă-le... Pune-le pe seama mediului, a vremii... Știi și eu? Sfârșitul oricum e același... Și în urmă... Nimic.

Ea: - Tocmai asta e problema... Sfârșitul mereu același, mii de cadavre care dorm în sicrie, dar și mai multe care merg pe strada... Nu știu la ce m-ar ajuta gândurile constructive de care tu vorbești. De fapt, ba da... Chiar m-ar ajuta. Și lasă legumele... Ele măcar dau oxigen. Eu ce-aș putea da? Nimic... Chiar și cenușa mea ar fi prea grea...

(Se aud pași)

Îngerul: - Vine cineva!

Ea: - Pleacă!

Îngerul: - Nu e nevoie... Ai uitat că numai tu mă vezi?

Ea: - Mda, numai eu puteam să am un asemenea noroc...

Repere artistice

Actul 2

(Intră el – un adolescent bine făcut, popular, cu un zâmbet fals dar care privește mereu cu o melancolie neînțeleasă.)

El: - Bună, ce faci?

Ea: - Nimic interesant... Intră...

(El intră. Se oprește în fața oglinzii și se uită... Din profil... Și mai atent... Ea se așează pe canapea. El continuă să se privească. Zărește u fir de praf pe pantof și se apleacă să-l ștergă. Îngerul stă și privește. Va mai adăuga din când în când câte ceva, dar nu va auzi decât ea și va încerca să ignore.)

Ea: - Se pare că e frig afară. Bate și vântul, nu? Sau nu o fi bun gelul?

El: - Da, bate vântul... Cred că va ploua...

Ea: - Vroiam să-ți spun să-ți așezi firul ăla care a luat-o razna, dar nu mai are nici un rost... (El se uită în oglindă și-și așează părul). Dacă tot va ploua... Te întâlnești cu Anca?

El: - Da. Am trecut întâi să văd ce mai faci... Poate trec și ceilalți mai târziu...

Ea: - Dar nu am pățit nimic. Nu înțeleg de ce vă faceți atâtea griji...

El: - Nu ai mai ieșit de o lună din casă... De două zile nu ai mai venit nici la școală...

Ea: - Nu m-am simțit prea bine... Doar atât. (Încearcă să schimbe subiectul și spune ironic) Dacă te întâlnești cu Anca atunci chiar trebuie să-ți ștergi mai bine pantofii. Ar trebui să fie o cremă de pantofi acolo... Și totuși... Vezi ceva nou în oglindă? Îți privești ținuta de când ai venit...

Îngerul: - Nu uita că și tu ai fost așa odată. Și poate e mai bine să privești cum privește el decât să încerci să înțelegi profunzimea ochilor într-o simplă oglindă.

El: - Lasă asta... Tu pari foarte obosită. Ai început toate cărțile alea?

Îngerul: - Le-a și terminat...

Ea: - Nu chiar... Dar tot nu mi-ai spus ce vezi... În afară de pantoful care nu avea cum să ajungă intact pe vremea de afară și de părul a cărui inerție se pare că e mai mare decât tona de gel pe care ți-ai turnat-o...

El: - Mai am ceva? M-am stropit pe pantaloni? Ce mai trebuia să văd?

Ea: - Nimic... Doar pe tine... Atât vroiam să vezi...

Îngerul: - O fi nevoie de autopsie?

Ea: - Nu, nu asta vroiam. Încercam să îmi dau seama dacă mai există ceva și dincolo de aceste aparențe...

El: - Știi bine că aparențele sunt pentru mine doar aparențe...

Ea: - Dar niște aparențe la care ții, de care tragi cu dinții...

El: - Poate, dar asta nu înseamnă că nu mai este și altceva în afară de ele...

Ea: - Încearcă să înlături clișeul „Nu mă cunoaște nimeni”. Poate nici tu nu te cunoști. Poate ți-ai creat aparențe și pentru tine...

El: - Nu te purta ca și cum nu ai ști nimic din ceea ce sunt... Și tu, la rândul tău, crezi aparențe...

Ea: - Lasă-mă pe mine... Eu tocmai mi-am asumat rolul de legumă uscată. Totuși eu, cel puțin, am învățat să-mi asum responsabilitatea pentru aparențele pe care le creez. În schimb, tu ai învățat mereu să dai vina pe ceilalți.

El: - Nu și pe tine... Tu mă cunoști...

Ea: -Dar poate nu msi vreau să te cunosc! Poate m-am săturat să cunosc și eu aparențe, pentru că nu știu dacă am cunoscut mai mult decât atât. Există aparențe pentru fiecare ocazie...

El: - Crezi că asta a fost totul? Un întreg șir de aparențe?

Ea: - Da, dar să lăsăm trecutul în trecut. Ideea era că ții mult prea mult la o simplă imagine.

El: - Trecutul a adormit, dar nu a murit... Ca dovadă că nu ai putut să uiți...

Ea: - Ba da. A murit. Dar pe oamenii morți nu îi uiți. Pur și simplu uiți să îi mai simți. Și eu am uitat să simt. Acum vezi că trecutul poate să moară? Mai ales trecutul...

Repere artistice

El: - Nu mai simți ce ai simțit. Dar acum ce simți? Ce a mai rămas în prezentul tău? Sau ai ucis totul? Ai uitat să asculți, să înțelegi și chiar să simți. Nu faci decât să analizezi... Atunci analizează și spune-mi: de ce ai refuzat prezentul?

Ea: - Nu am refuzat nici un prezent! Am refuzat doar rolul stupid pe care mai trebuia să îl joc odată. Fie chiar și cu îmbunătățiri, era, în fond, același rol.

(Sună telefonul)

El: - Cred că...

Ea: - Știu că trebuie să pleci, nu îți fă probleme. Mulțumesc pentru vizită.

El: - Poate voi mai trece și eu cu ceilalți.

(Iese. Ea continuă să vorbească singură (sau nu))

Ea: - Îl așteaptă Anca. O altă „gâsculiță” într-o colecție impresionantă. Am uitat să îi dau indicațiile: ține spatele drept, privirea înainte! Aranjează-ți firul acela de păr! Joacă rolul în care trebuie să fii natural. Găsești tu cuvintele potrivite să o vrăjești... Doar am simțit asta pe pielea mea...

Îngerul: - De ce nu ai încercat să mai salvezi ceva?

Ea: - Să salvez? Nu... Eu m-am obișnuit să mai am și părul zburlit, să nu îmi dau pantofii zilnic cu cremă... Ce să mai vorbim de ringul de dans pe care el este un as. Ce m-aș face dacă l-aș privi în ochi și, năucă, m-aș dezechilibra și l-aș călca pe picior?...

Îngerul: - Sau poate să schimbi...

Ea: - Să schimb? Pentru ce?

Îngerul: - Pentru dragoste.

Ea: - Care dragoste? Aceea care nu există sau aceea superficială rezumată la a zâmbi frumos și a spune cuvinte frumoase, adică... minciuni frumoase... Sau poate o vrei pe cea mai profundă și târzie – obișnuința...

Îngerul: - Sau poate pe cea care există, dar nu are nevoie de explicații și cuvinte.

Ea: - Cine ești tu să-mi spui mie că există dragoste? Nu ești decât un înger cu aripile căzute... De asta nu le mai ai? S-or fi transformat cumva în dragoste?

Îngerul: - Știu și continuarea... Ne urăști pentru că am ajuns pe pământ cu aripile frânte...

Ea: - Da... Ar trebui cineva să vă ucidă când încă mai puteți zbura...

Îngerul: - Noi cel puțin am avut odată aripi...

Ea: - Eu nu am ajuns să cer atât de mult? Cum aș putea dacă și pentru lucrurile infime trebuie să lupti până la epuizare? Nu e mai mult decât putem duce, dar e suficient pentru a sta mereu cu capul în jos... Oricum, trebuie să fie greu pentru tine să știi că ai avut odată aripi... E mai bine pentru noi, oamenii, că nici nu există fericire... E evident că nu ni s-ar îngădui decât o clipă și apoi nu am face altceva decât să ne petrecem toată viața râvnind la acea clipă. Am cerși-o mereu din nou...

Îngerul: - Crezi ce vrei. Tu vei suporta consecințele. Cât despre aripile mele crede-mă că nu le râvnesc din nou. Mi le-aș dori înapoi doar ca să scap de tine.

Ea: - Chiar nu știu cine te oprește. Crezi că pentru mine e mai bine?

Îngerul: - Tocmai lipsa lor...

(Se ridică, își ia o geacă și vrea să iese)

Îngerul: - Stai! Unde pleci?

Ea: - Ies puțin. Simt că nu mai am aer și, în plus, nu ai auzit că trebuie să vină și ceilalți... Nu am chef de vorbă și, cu atât mai puțin, de explicații... Poate Calina deja le-a spus...

Îngerul: - Singură pe stradă la ora asta? Și mai ales...

Ea: - Mai ales ce? Mai ales dacă ești în starea mea? Care stare? Haide! De ce nu ai curajul să spui? De ce nu spui odată că sunt pe moarte?...

(Iese)

Repere artistice

Actul 3

(Îngerul stă și privește cu ochii stinși. Are o scrisoare pe care așteaptă să o „dea” cuiva. Intră el.)

El: - Unde o fi? De ce nu mai era acasă când au venit ceilalți? De ce spunea Calina că are o presimțire rea? Ce s-o fi întâmplat?

(Se așează pe canapea. Sună telefonul)

El: - Oare să răspund? Poate e ea...

El: - Alo! Da... Un prieten... S-a întâmplat ceva? A leșinat? A stat în perfuzii toată noaptea?... Dar și-a revenit, nu? Nu? A murit?...

(Închide telefonul. Se așează din nou pe canapea și atunci îngerul își joacă ultimul rol și pune scrisoarea. El o ia și o citește cu voce tare)

„Își vorbesc ție... Știi bine că tu ești... Tu. Nu știi prea bine ce s-a întâmplat... Dacă am adormit... Trezește-mă! Dacă nu, închide toate cărțile și apoi ochii... Lasă cadavrul să se piardă în bulgări, să adoarmă în căldură și să se trezească în ploaie... Nu te chinui să ucizi viermii...

Nu sunt sau... nu am fost cu nimic mai bună decât ceilalți... Un singur lucru mă diferențiază de voi... Am avut aceleași gânduri și trăiri, aceleași întrebări la care am căutat răspunsuri. Voi poate o să îl aflați vreodată sau, dacă nu, o să vă obișnuiți cu ideea că nu a fost dat să-l găsiți... Voi poate o să deveniți odată oameni cu picioarele pe pământ... Eu, însă, știu că voi rămâne o adolescentă mereu. Mie mi-a fost dat să mă regăsesc mereu în îmbrățișarea adolescenților aceia frumoși pe care i-am văzut odată pe stradă. Imortalizează-i, dacă poți, în suflet, iubește-i așa cum m-ai iubit pe mine... Cu naivitate și stângăcie, știind că va trece, pentru că eram doar doi copii, dar cu certitudinea că nu vei uita niciodată. Iubește-i ca un copil care învață să iubească... Poate unii vor spune că ești nebun... Sau poate tu ai să crezi asta pentru că ceilalți vor fi atunci prea ancorați în realitate ca să poată da atenție unui... nebun. Dar tu fă din fiecare simțământ unul perpetuu.

Știu că fiecare avem mai multe măști până când ne-o găsim pe cea mai potrivită... Însă, în ciuda a ceea ce am spus, tu ai purtat pentru mine masca de lunatic. Îți mai pierzi din când în când ochelarii, visezi mereu... Dar dovada cea mai concretă e... firul acela de păr.

Pune-mi în loc de cruce oglindă, în loc de sicriu gheață, în loc de pernă carte... Pe tâmpile desenează-mi jocul acela cu degete, prin care noi construim o lume. Iubitul meu, chiar nu știai că acei doi adolescenți de care ți-am vorbit eram noi?”

(Sfârșit 1: Intră un șir de oameni îmbrăcați în negru, cu capetele în jos, printre care și cei patru adolescenți... În mijloc un sicriu. Nimeni nu plânge... Fețele lor sunt doar schimonosite... Ada pare cea mai afectată. Lui îi curge o lacrimă, se ridică, privește sicriul, dar o ia în partea opusă...)

(Sfârșit 2: Ea citește scrisoarea dar lui i se pare că îi aude glasul doar aievea. Nu își ridică privirea de pe foaie... Când o termină intră un grup de oameni îmbrăcați în negru cu un sicriu. Cei patru îl privesc, dar nimeni nu se apropie de el. Ea se așează în sicriu. Ada împreună cu un bărbat înalt și dur pun capacul sicriului. Ei își continuă drumul, purtând sicriul în spate. El nu se mișcă de pe canapea. Cade cortina.)

Roxana Grigorean, cl. a XI-a B

ȚĂRM UITAT

Scrisoarea este anotimpul inimii, scrisă de un înger cu o singură aripă, vâslind printre cascadele inimii. Când scriu o scrisoare mă gândesc la curata cale a gândului meu, iar cu penița inimii scriu păcatele, bucuriile și tristețile venite din seninul înalt.

Sufletu-mi călătorește spre o lume uitată, pierdută căutând regăsirea. E târziu, e prea târziu! Nu mai pot găsi o cale de a ieși din lumea tristă a singurătății. Simt cum mă pierd în negura vremii. Las în urma mea moartea, frumoasa moarte. Simt cum mă cuprinde cu brațele ei reci, mă ia, mă duce... Sunt speriată, dar totodată fericită. Ea e cea care, într-adevăr, m-a făcut fericită - moartea.

Simt că mă pierd în foaia înfrunzită a scrisorii. Ceva, cineva mă cheamă. Era glasul vântului alunecat și căzut în lume. Mă prinse cu degetele zvelte ale adierii și mă duse în locul în care am găsit lumina inimii. Mă înalț spre cer ca un uriaș arbore și văd zâmbetele cuvintelor ca o constelație pe pagina scrisorii în amintirea unei stele și a unicului vis.

Oana Hladiuc, cl. a IX-a F

Căutam ...

Căutăm să fugim de realitate,
Ne place să huzurim în suspin,
Ne credem plini de dreptate
Și totul ne pare un chin.

Realitatea ne pare greșită,
Iar visul îl vrem ca prezent,
Nu tindem la clipa reală,
Greșim în a spune corect.

Răspunsul se găsește în noi,
În ființa culorii răzlețe.
Alege pigmentul corect
Străpunge ascunsa noblețe.

Gheorghe Leșanu, cl. a XI-a E

Interviu cu d-l profesor Corneliu Duceac

Domnule profesor Corneliu Duceac, ați fost ales de către elevii liceului drept „profesorul la superlativ” al acestui număr al revistei „Repere”. În aceste circumstanțe, vă rugăm să ne răspundeți la câteva întrebări care privesc personalitatea dascălului Corneliu Duceac.

1. *În primul rând, vă rugăm să ne destăinuți câteva dintre trăsăturile morale ale unui profesor de excepție.*

Respect față de sine, față de colegi și elevi, printr-o pregătire continuă, minuțioasă, atentă și convingătoare în activitatea la clasă și cea de colectiv, aplicând strategii didactice adecvate, reflectate în realizarea obiectivelor operaționale scontate. Fără seriozitate și modestie, conștiinciozitate și competență profesională, eliminând gesturile de infatuare, de afișare a superiorității față de colegi și elevi nu te poți enumera în categoria personalităților didactice într-o școală. Apoi, stilul de muncă să fie dominat de o colaborare permanentă cu elevii și corelat cu o exigență sănătoasă, echilibrată. Din punct de vedere al profesorului de matematică trebuie realizată o etalare permanentă a preocupării pentru a aborda și preda cunoștințele sub o formă accesibilă, prelucrând în mod personal lecțiile tratate în manuale, sau chiar înlocuindu-le cu altele mai convingătoare sub aspect metodic, care să fie acceptate și apreciate de către elevi.

2. *Este cunoscut tuturor faptul că ați fost ani buni directorul acestui liceu și nu numai al acestuia. Ce a însemnat pentru dumneavoastră a fi director și ce înseamnă a fi profesor? Pe care dintre cele două ipostaze o preferați și de ce?*

Preluarea conducerii Liceului Economic de la înființare, din 1966, mi-a impus formarea și consolidarea unui colectiv didactic, didactic auxiliar și administrativ performant, care, după 1970, a dat roade puternice prin olimpiadele de specialitate la nivel județean și național și prin admiterile în învățământul superior. În cei 22 de ani în funcția de director (12 ani la Grupul Școlar Economic și 10 ani la Grupul Școlar Industrial nr.4) am putut proba capacitatea de a antrena continuu colaboratorii în muncă de calitate, în a avea alături cât mai mulți colegi performanți, să creez posibilități reale ca fiecare profesor și chiar elev să-și poată manifesta inițiativa sa, să se poată afirma cu adevărat.

Nu regret cei 22 de ani afectați conducerii a două unități școlare, pentru că aceștia m-au format și conturat ca om al învățământului modern, cu puteri depline de a analiza și prognoza problemele vitale ale școlii și ale muncii la catedră. Fiind în a doua viață pentru școală, în ipostaza de profesor, consider că probez această haină didactică și ea îmi șade mai bine și îmi aduce satisfacții deosebite la apogeul carierei de slujitor al școlii.

3. *Anii au trecut, în pași poate prea grăbiți, peste noi toți. Ați acumulat o experiență bogată în meseria de dascăl. După toți acești ani, ce ați avut de reproșat elevilor dvs. Și ce îndemnuri le-ați da acum, lor cât și colegilor dvs. aflați la început de carieră?*

Nu mă consider a face parte din categoria dascălilor cârcotași și a fi în stare să fac reproșuri deosebite. Neîndeplinirea obligațiilor școlare de către unii elevi a fost, este și va fi în istoria învățământului, dar am convingerea că am avea o diminuare elocventă dacă, atât dascălul cât și elevul și-ar consolida mereu motivația a ceea ce face și ceea ce are de făcut. Mă simt obligat în a remarca că la directoratul acestei unități școlare s-au succedat profesori cu personalitate și veleități, care au consolidat rezultatele meritorii, le-au amplificat și au configurat plusuri esențiale în baza didactico – materială, menținând școala medie suceveană în elita școlilor de profil.

Menținerea rezultatelor bune, îmbogățirea lor calitativă se face prin colectiv și pentru colectiv, pentru demnitate publică cu întinerirea colectivului prin cadre cu devotament profesional, pasiune și autodepășire. Dacă fiecare coleg tânăr, în activitatea la catedră, va avea motivația că a fi dascăl al acestei școli este un mare privilegiu, iar munca zilnică să fie de conținut și chiar cu sacrificii personale, atunci vom avea asigurați indicatorii reali ai unei școli elitare.

Interviu realizat de Scutelnic Eduard, clasa a XII-a I

Întâmplare tristă

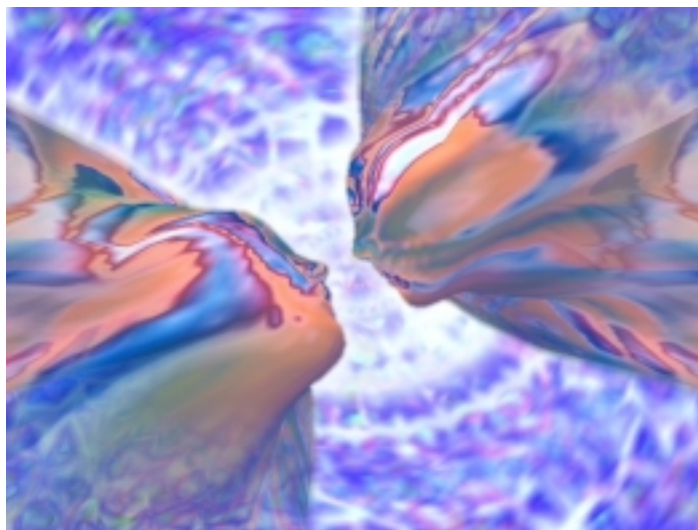
Tânăra mergea la cincisprezece metri în fața lui, cu o siguranță dezordonată. Trupul ei bine proporționat, părea că nu depune nici un efort, dar fiecare pas îi contura, sub fusta moale a rochiei, formele ei aproape atletice. O urmări cu privirea o vreme, fără gând, potrivindu-și pașii de la distanță cu ai ei, într-o mișcare transmisă parcă telepatic, sincronizată de un dirijor anonim. Îi privea cu atenție dansul calm al părului pe umeri, buclându-se și întinzându-se sensibil în timpul mersului. Îi urmărea fiecare pas. Fiecare mișcare, dar tânăra nici nu bănuia că cineva o urmărește și n-o scapă nici o clipă din ochi. Cu mersul ei energic, elegant, totuși fără ezitare, o luă pe o alee principală. Bărbatul o urmărește docil, la aceeași distanță, în fond, era drumul său spre casă și, de aceea, nu avea să se simtă stânjenit. Și totuși, ce vroia să-i facă? Să o jefuiască, să o agreseze, sau ... ce altceva? Observă că tânăra nu avea nici un bagaj, doar o gentuță micuță pe care o fixa cu cotul lipind-o de trupul ei fragil, puțin deasupra cordonului. O geantă mare ca și pantofii ușori ai căror tocuri sunau melodios în oglinda mată a asfaltului. Picioarele-i erau zvelte, pășea cu o siguranță stranie.

Deodată, individul vru să mărească pasul, să se apropie mai mult de ea, să o ajungă, să o privească în față, măcar o clipă. Ce îl deranja cel mai mult era că acea tânără nu și-a întors capul niciodată în spate, sau măcar într-o parte, cât să-i zărească obrazul. Și totuși, parcă ar fi fost stabilit cu ceva timp înainte: mergea pe drumul casei sale, de minute în șir, nu vedea decât rochia ei verde. Nu, nu voia să-i facă rău tinerei, ci simțea că acea persoană poartă un fel de mesaj, poate important pentru el, că întâmplarea identității drumului, al ei și al lui, nu era doar o simplă întâmplare.

Și totuși, necunoscuta nu era ca celelalte femei, ci asemeni ființei iubite pe care a pierdut-o cu ceva timp în urmă. Bărbatul încerca să-și îndrepte privirea în altă parte, pentru a nu-și mai aminti de persoana la care ținea enorm și a pierdut-o... dar... totuși nu putea, ceva îl atrăgea ca un magnet către acea tânără. Zadarnic însă, ea a trecut sprintenă strada și s-a amestecat printre trecători. Nici urmă de acea tânără, parcă ar fi fost o iluzie, o fantomă dar... era adevărat, fără îndoială.

Gata! A luat sfârșit imaginea ființei iubite. Individul a căutat-o, dar nu a mai găsit-o. Totul i s-a părut un vis, dar, din păcate, a fost adevărat.

Andreea Macoveiciuc, clasa a IX-a F

Drogurileucid, nu vă faceți iluzii !

În România există droguri și consum de droguri. Clipul tv. „fii independent” reprezintă o încercare de conștientizare / popularizare a efectului nociv al drogurilor, însă este rar difuzat. Unii cred că drogurile sunt „bune” pentru căucid oamenii slabi, făcând un serviciu umanității, acționând asemenea selecției naturale. Pentru a elimina din miturile care le înconjoară, am să vă ofer informații referitoare la *Cannabis Sativa*, *Cocaină*, *heroină*, *lsd* și efectele acestora.

Cannabis Sativa (marijuana, ganja, hash, iarbă, blow, etc) este o substanță de proveniență naturală care acționează ca un relaxant și un halucinogen mediu. S-au raportat cazuri când a ușurat durerea, greața și voma în stadiile avansate ale cancerului, SIDA și alte boli grave. Efectele se fac simțite relativ repede atunci când este fumată. Persoana respectivă se va simți mai relaxată și fericită. Marijuana mai tare poate conduce la râsete fără rost, pierderea inhibițiilor și o sensibilitate crescută la muzică și culori. Aceste efecte variază semnificativ de la o persoană la alta, depinzând de factori ca: locația, persoanele însoțitoare, starea sufletească. Efectele fizice ale unei supradoze rezultă în ochi înroșiți, gura uscată și reflexe întârziate, iar unii oameni au resimțit chiar teamă, sau au devenit paranoici. Pentru unii, fumatul marijuanei a devenit la fel de natural ca și băutul unui ceai și simt că le face viața mai puțin stresantă fără să le afecteze judecata sau reflexele normale.

Cocaina (C, snow, coke, toot, stones) a fost o vreme drogul starurilor rock și al bogătaşilor. Datorită ieftinirii a rezultat o masivă creștere a consumului, având ca efect o rapidă și puternică euforie. O doză de C te poate face să te simți ca și cum ai fi dat golul de aur în finala campionatului mondial de fotbal. Senzația durează în jur de 20-30 minute și acest lucru încurajează repetarea experienței. Se poate și fuma, dar efectul este de durată mai scurtă.

Crack-ul este cocaina „prăjită” într-o piatră. Se fumează printr-o „water pipe” și produce o rapidă și foarte intensă senzație, care durează în jur de 2 minute, urmată de o stare plăcută care durează în jur de 20 minute. Consumul regulat de cocaină poate distruge fosele nazale, iar fumatul poate duce la cancer pulmonar, dureri de piept, bronșite, probleme de inimă. Când este injectată distruge rapid țesuturile, duce la ulcer. Folosită îndelungat duce la boli psihice, începând cu depresii și culminând cu o psihoză similară cu schizofrenia. Intervine nevoia de doze tot mai mari care duc la dependență psihologică completă. Un pericol mare este mixul de cocaină cu heroină care duce la o dependență duală.

Heroina (H, smack, skog, etc) este o substanță chimică puternică care dă dependență. Se vinde sub formă de praf, pastile sau lichid. H se poate fuma cu tutun, încălzită într-o folie, injectată imediat sub piele sau direct în venă. La început, marea majoritate a consumatorilor au parte de euforie și relaxare totală atunci când drogul ajunge în sistemul nervos. Dependenții de H ajung să intre în lumea interlopă pentru a-și hrăni dependența și ajung deseori să fie exploatați de alții. H te poate transforma într-o persoană inertă și duce la deshidratarea corpului. Riscuri de sănătate: hepatită, septicemie și ulcer. Supradoza poate fi mortală.

LSD / acid este un halucinogen puternic care alterează percepția asupra lumii exterioare. Acid-ul te poate transforma într-un superman făcând ca întreaga lume să pară un loc magic și totul să devină o experiență sublimă: culorile vor părea mult mai intense, obiectele de zi cu zi pot lua forme bizare și extraordinar de frumoase și toate simțurile vor fi confuze și distorsionate. Efecte secundare: așteaptă-te să reacționezi în cele mai ciudate moduri posibile (să vorbești cu copacii, vei spune numai tâmpenii ore întregi și vei stresa pe oricine se află în preajma ta). Ferește-te să iei LSD atunci când ești supărat, pentru că au fost cazuri de automutilare.

Nu uitați că posesia drogurilor și consumul lor este un delict în marea majoritate a țărilor și că „senzațiile tari” sunt de scurtă durată.

Prof. Iordache Anca

Fumatul – scurt istoric

Când, primii europeni au debarcat în America Centrală, au observat că locuitorii unei insule, numită Tabago, cultivau o plantă cu foi late și flori albe. Ei foloseau acea plantă pentru a extrage din ea o otrăvă în care își înmuiau vârful săgeților pentru a fi mortale animalelor sau dușmanilor lor. Băștinașii o întrebau uneori și ca leac împotriva unor boli, iar, între alte obiceiuri, europenii au observat că sălbaticii aceia puneau în pipe frunzele uscate ale plantei și fumau. Mai ales la unele serbări, ei se întreceau unii pe alții în fumarea unei cantități mari de foi, care avea drept rezultat că oamenii cădeau într-un somn adânc. În 1496, semințele plantei au fost aduse în Spania, unde a început a fi cultivată ca plantă decorativă. Din Spania, planta americană s-a răspândit în Portugalia. De aici, în 1560, Jean Nicot, ambasadorul Franței la Lisabona, a trimis reginei Franței, care suferea de mari dureri de cap, foi de tutun, ca să le usuce, să le facă praf și să le miroase ca să scape de migrene. Regina a primit cu bucurie darul și a început să miroase praful de „tabac”, în nădejdea că-i va fi de leac. După regină, nobilii de la curte au început și ei să miroasă praful și, îndată, moda s-a răspândit. Curând, „frunzele americane” au început nu numai a fi mirosite ci și fumate, astfel că, obiceiul de a fuma s-a răspândit în toată Europa, Asia și apoi în toată lumea. În veacul al XVII-lea tutunul a început a fi prelucrat în industrie, în fabrici de țigări. Treptat, obiceiul de a fuma s-a întins pretutindeni. Acum, la toate popoarele civilizate există o industrie a tutunului, monopoluri de stat, iar deprinderea fumatului a cuprins toate păturile societății.

Este fumatul păcat? Care sunt urmările lui, mai ales pentru elevi? (răspunsul în numărul viitor)

Prof. Mitu Pascal

Cum „ne ajută” Coca-Cola și Pepsi?

Ce ar putea fi mai bun decât prânzul nostru sau pizza de la cină să fie însoțite de o Coca-Cola rece? Răcoritoare, digestivă și mai ales ... „fără moarte”. Nu cumva însă, în spatele acestora se ascunde ceva? Există ceva ce nu știm? Ce este, în fine, acest negru spumant lichid pe care-l numim Coca-Cola sau Pepsi-Cola? Citiți...

- În multe state ale SUA poliștii cară 2 galoane de Coca-Cola într-un camion ca să curețe sângele de pe drumuri în urma accidentelor.
- Dacă puneți o friptură (o bucată de carne) într-un bol cu Coca-Cola va dispărea după 2 zile.
- Ca să curățați o toaletă turnați în scoica WC-ului o Coca-Cola și lăsați „cunoscutul gust” să stea pentru o oră, după care trageți apa. Se va curăța în mod impecabil și va străluci de curățenie. Acidul citric al Coca-Colei face să dispară toate petele colorante de pe suprafețele sticloase și de pe porțelanuri.
- Ca să scoateți rugina de pe apărațoarele cromate ale autovehiculelor frecați cu o bucată de folie de aluminiu mototolită și înmuiată în Coca-Cola.
- Ca să curățați contactele (polii) unei baterii auto de coroziuni, vărsați peste acestea o Coca-Cola.
- Ca să slăbiți un șurub ruginit (cu piulița) puneți deasupra lui o cârpă înmuiată în Coca-Cola pentru câteva minute. Petele de rugină, în general, se înlătură dintr-o singură mișcare dacă puneți peste acestea o cârpă înmuiată în Coca-Cola.
- Ca să scoateți petele de grăsime de pe haine adăugați o Coca-Cola în mașina de spălat împreună cu detergentul și demarați programul normal de spălare. Coca-Cola ajută la eliminarea petelor. Sau la spălatul cu mâna, vărsați Coca-Cola peste pată împreună cu detergentul apoi frecați în mod ciclic.
- Coca-Cola are acid fosforic cu pH 2,8 (3,4 după alții). Poate să dizolve un cui în timp de 4 zile.
- Ca să se transporte principala soluție concentrată a Coca-Colei ar trebui ca și camionul – transportor (cisterna) să utilizeze semnul „Hazardous Material”, care înseamnă „Produs de mare pericol”.
- Firmele care dispun de Coca-Cola o folosesc ca să curețe motoarele camioanelor lor de mai bine de 20 de ani!

Acest produs îl bem! Este normal să-l folosim și pentru a curăța petele noastre. Și pe deasupra plătim pentru asta! Corect?

Prof. Viorela Tabusca

Comunicarea asertivă

Comunicarea asertivă s-a dezvoltat ca o modalitate de adaptare eficientă la situații conflictuale interpersonale (Rees, Shan, 1991). Lipsa asertivității este una dintre cele mai importante surse de inadecvare socială. Asertivitatea este rezultatul unui set de atitudini și comportamente învățate care au ca și consecințe pe termen lung îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea încrederii în sine, respectarea drepturilor personale, formarea unui stil de viață sănătos, îmbunătățirea abilităților de luare de decizii responsabile, dezvoltarea abilităților de management al conflictelor (Rakos, 1991).

Asertivitatea este abilitatea de a ne exprima emoțiile și convingerile fără a afecta și ataca drepturile celorlalți; asertivitatea în comunicare reprezintă abilitatea:

- de comunicare directă, deschisă și onestă, care ne face să avem încredere în noi și să câștigăm respectul prietenilor și colegilor;
- de exprimare a emoțiilor și gândurilor într-un mod în care ne satisfacem nevoile și dorințele, fără a le deranja pe cele ale interlocutorului;
- de a iniția, menține și încheia o conversație într-un mod plăcut;
- de a împărtăși opiniile și experiențele cu ceilalți;
- de exprimare a emoțiilor negative, fără a te simți stânjenit sau a-l ataca pe celălalt;
- de a solicita cereri sau a refuza cereri;
- de exprimare a emoțiilor pozitive (bucuria, mândria, afinitatea față de cineva, atracția);
- de a face complimente și de a le accepta;
- de a spune NU fără a te simți vinovat sau jenat;
- este modalitatea prin care elevii își dezvoltă respectul de sine și stima de sine;
- este modalitatea prin care adolescenții pot să facă față presiunii grupului și să-și exprime deschis opiniile personale;
- este recunoașterea responsabilității față de ceilalți;
- este respectarea drepturilor celorlalte persoane.

Principii de dezvoltare a comunicării asertive

1. Spune NU atunci când este încălcat un drept sau o valoare personală.
2. Motivează-ți afirmația fără însă să te justifici – nu te scuza!
3. Exprimă-ți opiniile personale specific, clar – evită formulările generale.
4. Acceptă și oferă complimente.
5. Fii direct!
6. Cere feed-back – pentru prevenirea greșelilor de interpretare.
7. Schimbă discuția sau evită persoana atunci când nu poți comunica asertiv.
8. Fă referiri la comportamentul neadecvat al unei persoane cu o remarcă pozitivă.
9. Focalizează-te pe comportament și nu pe persoană atunci când vrei să faci o remarcă.
10. Scoate în evidență consecințele negative ale comportamentului său asupra ta.
11. Precizează comportamentul dorit, oferă alternative comportamentului pe care dorești să îl schimbi.
12. Analizează costurile și beneficiile comportamentului.

„Consiliere educațională” *Adriana Baban*

Repere pentru timpul liber

Programul săptămânal

Pornind de la activitățile zilnice, estimează timpul pe care îl petreci săptămânal cu următoarele activități:

Activitatea	Timpul estimat
Cursuri	
Studiu	
Somn	
Hrană	
Timp petrecut în familie	
Transport	
Cumpărături și alte activități personale	
Prieteni și alte relații importante	
Telefon	
Timp liber / Hobby	
Viață spirituală	
Altele	

Sarcini:

1. Monitorizează acum modul în care îți utilizezi timpul într-o săptămână.
2. Notează care a fost cea mai mare surpriză pe care ai avut-o în legătură cu modul cum îți petreci timpul.
3. Numește o modificare pe care ai vrea să o faci în programul tău.
4. Fă-ți un plan pentru această schimbare.

Codul muncii

1. Ne naștem obosiți pentru a ne odihni.
2. Munca l-a creat pe om, dar nici lenea nu l-a omorât.
3. Dacă vezi un coleg odihnindu-se, ajută-l.
4. Dacă ți se face chef să te apuci de muncă, stai jos, odihnește-te și o să-ți treacă.
5. Ce poți face azi nu lăsa pe mâine, ci pe poimâine sau răspoimâine, că poate nu mai este nevoie.
6. Dacă un lucru nu se rezolvă de la sine în 30 de zile, nu merită să te mai ocupi de el.
7. Munca este sănătate curată, decă să o lăsăm pentru cei bolnavi.
8. Munca îl înobilează pe om, dar societatea noastră nu are nevoie de nobili, căci a trecut vremea lor.
9. Cine se scoală prea dimineată doarme prea puțin, e obosit și cască toată ziua.
10. Cine nu muncește nu greșește, iar cine nu greșește merită să fie promovat.

Repere umoristice

Bancuri

✓ **Întrebare: Ce înseamnă tema la matematică pentru un elev?**

Răspuns: Misiune imposibilă.

✓ **Ora de geografie:**

- **Noaptea aceasta va fi un fenomen natural foarte interesant – o eclipsă totală de lună. Să nu uitați să vă uitați la ora nouă și jumătate – spune profesoara.**

Bulă din ultima bancă întrebă:

- **Pe ce canal?**

✓ **Ora de geografie:**

- **Bulă, de ce este cunoscut Columb?**
- **Pentru că s-a dus în America fără viză...**

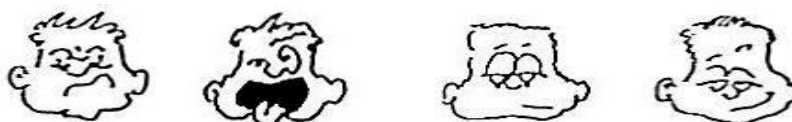
✓ **Ora de zoologie:**

- **Bulă, cum se cheamă animalul de care și leului îi este frică?**
- **Leoaică, doamna profesoară.**

✓ **Ora de sociologie:**

- **Numim hoț pe cel care ia proprietatea altuia – explică profesorul. Bulă, tu nu ești atent!**
- **Ba da, domnule profesor.**
- **Atunci spune-mi, ce aș fi eu dacă ți-aș scoate din buzunar 10.000 lei?**
- **Vrăjitor, domnule profesor.**

- **De ce poartă moldovenii căciula de tablă?**
- **Ha, ha, ha... Ca să audă când plouă afară!**

Este cunoscut faptul că odată cu apariția schimbului de mărfuri au apărut și banii, ca principal instrument de intermediere a schimburilor de mărfuri, a actului de vânzare-cumpărare. Această apariție a banilor trebuie înțeleasă ca un proces istoric, de trecere de la schimbul în natură, troc sau trampă, la apariția unei mărfi speciale care a început să îndeplinească, în mod universal, rolul de bani, rolul de echivalent general pentru toate celelalte mărfuri.

La început, schimbul era singular și întâmplător, schimbându-se direct o marfă pe altă marfă. Ulterior, pe măsura dezvoltării societății și schimbului, a dispărut schimbul direct și a apărut o marfă devenită echivalent general pentru toate mărfurile. Astfel, au fost recunoscute ca echivalent general: blănurile, vitele, pietrele prețioase, scoicile, tutunul. Cu timpul, rolul de echivalent general a fost preluat de metale, începând cu arama și terminând cu argintul și aurul. Monedele metalice confecționate din metale prețioase aveau o valoare intrinsecă, adică valoarea nominală a monedei era egală cu valoarea metalului prețios din care era confecționată.

Întrucât dezvoltarea schimbului de mărfuri reclama folosirea unei cantități tot mai mari de metal prețios, iar producerea acestuia a fost totuși limitată, s-a creat un dezechilibru între cererea și oferta de monedă – marfă. Acest dezechilibru a determinat apariția banilor de hârtie. Pe plan internațional se manifestă, de mai multă vreme, tendința de scădere a ponderii plăților în numerar, în favoarea celor fără numerar (cec, cambie, ordin de plată, virament) și mai mult datorită puternicei dezvoltări a telecomunicațiilor și folosirii mijloacelor de plată electronice. Utilizarea, din ce în ce mai intensă a calculatoarelor, a condus la apariția și proliferarea „monedei electronice”, transferul fondurilor între conturi realizându-se prin impulsuri electromagnetice, mulți utilizatori recurgând, din ce în ce mai mult, la cumpărări și vânzări prin Internet.

Prof. Lăzăreanu Elena

LEASING-UL, o alternativă de finanțare

Încercările întreprinzătorilor din ultimii ani de a găsi tot mai multe metode și instrumente de finanțare s-au amplificat și au generat variante de finanțare tot mai perfecționate și eficiente. Istoria afacerilor de leasing începe propriu-zis la sfârșitul secolului al XIX-lea, când în cercurile economice din perioada respectivă s-au discutat și studiat posibilitățile de a se putea închiria, în loc de a se cumpăra, bunurile de imobilizări corporale (mașinile și utilajele de producție și comerciale). Ideea promovării sistemului de închiriere a fost determinată, în primul rând, de tendințele manifestate de folosirea capitalului propriu pentru finanțarea procesului direct de producție și nu pentru imobilizarea acestuia în mijloace fixe.

În literatura de specialitate sursele de finanțare sunt clasificate după diferite principii determinative care prezintă într-o logică economică și financiară diverse modalități de asigurare a fondurilor necesare. Sistemul surselor de finanțare conține două mari grupe de constituire, de instrumente de finanțare, și anume: finanțări interne și finanțări externe. De categoria finanțărilor externe aparține și leasingul. Definierea leasing-ului în modul cel mai concludent s-ar putea face prin prezentarea diferențelor esențiale care există între contractele de leasing față de contractele tradiționale specifice de închiriere, arendare și vânzări de mărfuri cu plata în rate.

Leasing-ul este definit ca o afacere exprimată în formă juridică, făcând parte din categoria similară a contractelor de închiriere și de arendare îmbrăcată într-un sistem de plăți în rate. În funcția de factorii implicați în afacerea de leasing sunt descrise formele de leasing, și anume: leasing direct, leasing indirect, leasing financiar, leasing operativ (funcțional), leasing sale-and-lease-back, leasing personal.

În legislația țării noastre cu privire la reglementarea operațiunilor de leasing este un text care definește, în mode elocvent și cu clarviziune, această noțiune de leasing. La articolul 1 din O.G. nr. 51/1997 se precizează: „Prezenta ordonanță se aplică operațiunilor de leasing prin care o parte, denumită *locator* / *finanțator*, transmite pentru o perioadă determinată dreptul de folosință asupra unui bun al cărui proprietar este, celeilalte părți, denumită *utilizator*, la solicitarea acesteia, contra unei plăți periodice, denumită rată de leasing, iar la sfârșitul perioadei de leasing locatorul / finanțatorul se obligă să respecte dreptul de opțiune al utilizatorului de a cumpăra bunul, de a prelungi contractul de leasing ori de a înceta raporturile contractuale. Utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, dacă părțile convin astfel și dacă utilizatorul achită toate obligațiile asumate prin contract.”

Prof. Carmen Cheaburu

GÂNDUL PROFESORULUI DE EDUCAȚIE FIZICĂ

Dascălii de „agerime”, așa cum i-a botezat poetul Tudor Arghezi, sunt chemați să îmbogățească prin munca lor comoara de sănătate, de vigoare și frumusețe a tineretului nostru. Efectele exercițiilor fizice nu se opresc numai la fizicul nostru. Și, chiar dacă s-ar mărgini la atât, încă ar exista puternice temeieri pentru a le prețui. Adaptate ca dozare și formă de execuție, exercițiile fizice stimulează și întrețin orice energie creatoare, însă acțiunea lor binefăcătoare nu poate fi asigurată decât de un corp de profesori bine pregătiți, cu simțul răspunderii și dragoste de muncă.

Pentru ca o lecție de educație fizică să izbutească să-și atingă scopul, profesorul trebuie să dovedească, pe lângă alte însușiri, un spirit viu al orientării, să facă față neprevăzutului ce i-l poate scoate în cale, în orice clipă, 30 de ființe, așa cum numai noi, profesorii de educație fizică, avem ocazia să cunoaștem. Starea sufletească din lecție măsoară calitatea muncii noastre. În sala ce freamătă de entuziasm, spiritul de întrecere și de luptă este totdeauna viu. Suntem cei dintâi chemați să dăm frâu liber inițiativei, să descurețim fruntea tineretului, să facem să înflorească în obrazul elevilor zâmbetul și voia bună. Plecând din lecțiile noastre, elevii trebuie să simtă că toate cele din jurul lor sunt mai frumoase.

Prof. Liliana Hrebenciuc

